

Νοέμβριος 2025, Τεύχος 23

Χαίρε

Απάνθισμα στίχων

«Μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε.»

(Κατὰ Λουκάν στ', 37)

«Μην κρίνετε τους συνανθρώπους σας, για να μη σας κρίνει κι εσάς ο Θεός.»

«Δίδετε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλόν, πεπιεσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· μὴτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; Οὐχὶ ἀμφοτέρω εἰς βόθυνον πεσοῦνται; Οὐκ ἔστι μαθητῆς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς; Ἡ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου, ἀδελφέ, ἄφες ἐκβάλλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου, αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; Ὑποκριτά, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.»

(Κατὰ Λουκάν στ', 38 - 42)

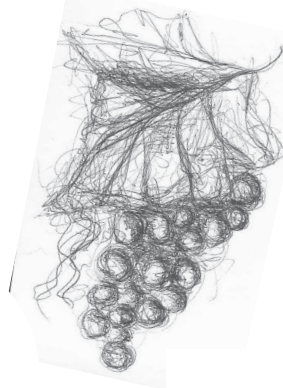
«Δίνετε, για να σας δώσει κι εσάς ο Θεός. Η δωρεά του θα είναι πλούσια, άφθονη, τέλεια και ξέχειλη· γιατί, ό,τι μέτρο χρησιμοποιείτε για τους άλλους, το ίδιο θα χρησιμοποιήσει και για σας ο Θεός. Επίσης τους είπε ο Ιησούς και μια παρομοίωση: Μπορεί ένας τυφλός να οδηγήσει έναν άλλον τυφλό; Δεν θα πέσουν κι οι δυο στο χαντάκι; Ένας μαθητής δεν μπορεί να είναι πάνω από τον δάσκαλό του· όποιος όμως καταρτιστεί τέλεια, μπορεί να φτάσει τον δάσκαλό του. Γιατί βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδερφού σου και δε νιώθεις ολόκληρο δοκάρι που είναι στο δικό σου μάτι; Πώς μπορείς να λες στον αδερφό σου, "αδερφέ, άφησε να βγάλω το σκουπιδάκι από το μάτι σου", όταν εσύ ο ίδιος δε βλέπεις ολόκληρο δοκάρι στο μάτι σου; Υποκριτή! Βγάλε πρώτα από το μάτι σου το δοκάρι και τότε θα δεις καθαρά και θα μπορέσεις να βγάλεις το σκουπιδάκι από το μάτι του αδερφού σου.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Η παραβολή του άφρονα πλουσίου

Κυριακή Θ' Λουκά (Λουκ. ιβ' 16-21)

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός ήρθε στη γη για να θεραπεύσει τους ανθρώπους από τα φθοροποιά πάθη και τις ροπές τους. Τα πάθη κι οι ροπές είναι σοβαρές ψυχικές παθήσεις.

Κλέβει ποτέ ένας γιός από τον πατέρα του; Όχι. Ο δούλος όμως κλέβει από τ' αφεντικό του. Τη στιγμή που ο Αδάμ εγκατέλειψε την ιδιότητα του υιού κι απέκτησε την ιδιότητα του δούλου, το χέρι του απλώθηκε για να πιάσει τον απαγορευμένο καρπό. Γιατί ο άνθρωπος κλέβει αυτό που ανήκει σ' έναν άλλο; Είναι επειδή το χρειάζεται; Ο Αδάμ τα είχε όλα, δεν του έλειπε τίποτα. Παρ' όλ' αυτά όμως προχώρησε στην κλοπή.

Γιατί ο άνθρωπος κλέβει άλλον άνθρωπο κι ο δούλος άλλο δούλο; Επειδή έμαθαν πρώτα να κλέβουν από τ' αφεντικό τους. Οι άνθρωποι συνήθως κλέβουν πρώτα από τον Θεό κι έπειτα ο ένας από τον άλλο. Ο προπάτορας του ανθρώπινου γένους άπλωσε το χέρι του να κλέψει πρώτα αυτό που ανήκε στον Θεό κι έπειτα, σαν αποτέλεσμα, οι απόγονοί του άρχισαν να κλέβουν ο ένας τον άλλο.

Για ν' απαλλαγεί κανείς από το πάθος της κλοπής, πρέπει να λογαριάσει πως όλα όσα έχει είναι του Θεού κι όχι δικά του. Όταν χρησιμοποιεί τα υπάρχοντά του, πρέπει να 'χει κατά νου πως αυτά είναι του Θεού, όχι δικά του. Όταν τρώει στο τραπέζι, πρέπει να ευχαριστεί τον Θεό, γιατί το ψωμί δεν είναι δικό του, αλλά του Θεού. Για να θεραπευτεί ο άνθρωπος από την αρρώστια της κλοπής, πρέπει να λογαριάσει πως και τα υπάρχοντα των άλλων είναι του Θεού. Επομένως όταν κλέβει από τους ανθρώπους, είναι σα να κλέβει από τον Θεό. Είναι δυνατό να κλέψει κανείς από Εκείνον που βλέπει τα πάντα; Για να καταδιώξει ο άνθρωπος

τον πονηρό συνεργό του στην κλοπή, τον σπορέα κάθε κακού, πρέπει ν' αγρυπνεί για την ψυχή του, ώστε ο διάβολος να μη σπείρει μέσα του επιθυμίες κλοπής. Κι όταν τις βρίσκει σπαρμένες μέσα του, πρέπει να παλέψει για να τις κάψει με τη φωτιά της προσευχής.

Ο Κύριος Ιησούς που αγαπά το ανθρώπινο γένος, έφερε μαζί Του και άνοιξε για τον άνθρωπο αμέτρητα κι ασύγκριτα ουράνια δώρα και κάλεσε όλους τους ανθρώπους να τα πάρουν, φανερά κι ελεύθερα, με έναν όρο: ν' αποσπάσουν πρώτα την ψυχή τους από τα φθαρτά επίγεια αγαθά. Μερικοί άνθρωποι τον υπάκουσαν, πήραν τα δώρα τους και πλούτισαν. Άλλοι όμως δεν τον υπάκουσαν και έμειναν με τα φθαρτά και κλεμμένα πλούτη τους. Σαν προειδοποίηση σ' αυτούς τους τελευταίους, ο Κύριος είπε την παραβολή του σημερινού ευαγγελίου.

«Είπε δε παραβολήν προς αυτούς λέγων· ανθρώπου τινός πλουσίου ευφόρησεν η χώρα. και διελογίζετο εν εαυτώ λέγων· τί ποιήσω, ότι ουκ έχω που συνάξω τους καρπούς μου;» (Λουκ. ιβ' 16, 17). Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν απλά πλούσιος. Η σοδειά του ήταν τόσο πλούσια από τον θερισμό, ώστε δεν είχε πού να βάλει τους καρπούς. Ο πλούσιος αυτός άνθρωπος έβλεπε τα χωράφια με τα σιτηρά του, τα περιβόλια και τ' αμπέλια του που έγερναν από το βάρος των καρπών, τους κήπους του που ήταν γεμάτοι από κάθε λογής λαχανικά και τις κυψέλες του που ήταν γεμάτες μέλι, αλλά δε γύρισε προς τον ουρανό ν' αναφωνήσει: «Δόξα σοι, Ύψιστε και πολυέλεε Κύριε! Πόσα πλούτη έχει η δύναμη κι η σοφία Σου, πόσα βγάζεις από τη μαύρη γη! Με τις ακτίνες του ήλιου Σου δίνεις γλυκύτητα σ' όλα τα φρούτα στη γη! Σε κάθε φρούτο έχεις δώσει ένα πανέμορφο σχήμα κι ένα καταπληκτικό άρωμα! Τους λιγοστούς μου κόπους τους αντάμειψες εκατονταπλάσια! Ελέησες τον δούλο Σου κι έδωσες με τα χέρια Σου τόσο πλούσια δώρα στην αγκαλιά του! Παντοδύναμε Κύριε, δίδαξέ με να δώσω χαρά στ' αδέρφια και στους συνανθρώπους μου με τα δώρα Σου αυτά. Έτσι εκείνοι θα ευχαριστήσουν και θα δοξολογήσουν μαζί μου το άγιο όνομά Σου και την ανέκφραστη αγαθότητά Σου».

Μήπως είπε τέτοια λόγια ο πλούσιος; Όχι! Αντί να θυμηθεί τον Δοτήρα κάθε αγαθού, αρχικά σκέφτηκε πού να μαζέψει και να φυλάξει τ' αγαθά του, όπως ο κλέφτης που βρίσκει μια τσάντα με χρήματα στον δρόμο και δεν τον απασχολεί σε ποιον ανήκουν αυτά, ποιος τα 'χασε, αλλά πρώτη σκέψη του είναι πού να τα κρύψει. Ο πλούσιος αυτός άνθρωπος στην πραγματικότητα είναι ένας κλέφτης. Δεν μπορεί να ισχυριστεί πως όλ' αυτά τα αγαθά βγήκαν από δικούς του κόπους. Ο πλούσιος δεν είχε κάνει απολύτως τίποτα. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για τον ήλιο, τη βροχή, τους ανέμους και τη γη. Αυτά είναι τα τέσσερα κύρια στοιχεία - χώμα, αέρας, ήλιος και νερό - που με το θέλημα του Θεού κάνουν τα δέντρα και τα φυτά να καρποφορούν. Η αφθονία των φρούτων επομένως δεν είναι δικό του κατόρθωμα ούτε αποτέλεσμα της εργώδους προσπάθειάς του. Αλλ' ούτε με το δικαίωμα κατοχής του ανήκουν, αφού δεν είναι δικά του ούτε ο ήλιος ούτε η βροχή ούτε ο άνεμος ούτε η γη.

Η αφθονία των καρπών είναι δώρο του Θεού. Στα μάτια των ανθρώπων φαίνεται αγνώμων εκείνος που δέχεται δώρο από έναν άλλο και δε λέει «ευχαριστώ» ούτε και δίνει κάποια προσοχή στον δωρητή, αλλά βιάζεται να κρύψει το δώρο σε ασφαλές μέρος. Ο πλούσιος αντί για προσευχή ευχαριστίας και δοξολογίας στον Θεό και καρδιακή χαρά, άρχισε αμέσως ν' ανησυχεί, να σκέφτεται πώς θα μαζέψει τόσα αγαθά και να τα διαχειριστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μείνει πίσω ούτε ένα σπυρί για τα πουλιά, ούτε ένα μοναδικό μήλο να πέσει στα χέρια των φτωχών γειτόνων του.

«Και είπε· τούτο ποιήσω· καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τα γενήματά μου και τα αγαθά μου» (Λουκ. ιβ' 18). Προσέξτε σε τι μεγάλους κόπους προβαίνει ένας ασυλλόγιστος άνθρωπος! Αντί να προσπαθήσει να σκοτώσει τον παλαιό άνθρωπο μέσα του και ν' αναστήσει τον νέο, εξαντλεί όλες του τις προσπάθειες στο να γκρεμίσει τις παλιές αποθήκες, τους στάβλους και τα υποστατικά του, για να χτίσει καινούργια. Αν η πλούσια συγκομιδή του συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια, θα πρέπει να μεγαλώσει πάλι τις σιταποθήκες του ή να χτίσει καινούριες. Έτσι οι σιταποθήκες του από χρόνο

σε χρόνο αυξάνονται ή μεγεθύνονται, ενώ η ψυχή του ολοένα στενεύει και παλιώνει κι οι παλιοί καρποί του σαπίζουν, όπως κι η ψυχή του. Γύρω του σωρεύεται το μίσος κι εναντίον του εκτοξεύονται κατάρες. Η ψυχή του θα χαθεί από τη σκληροκαρδία και τη φιλαυτία του. Οι ψυχές των άλλων θα βλαφτούν από τον φθόνο και τις κατάρες. Βλέπετε πώς χρησιμοποιεί τα δώρα του Θεού ένας άνθρωπος χωρίς επίγνωση, τόσο για τη δική του όσο και για των άλλων την απώλεια. Ο Θεός του έδωσε τα πλούτη για να βοηθήσουν στη σωτηρία τόσο τη δική του όσο και των άλλων, εκείνος όμως τα χρησιμοποίησε για κατάρα, για το κακό το δικό του μα και των άλλων.

Δύο μεγάλοι ασκητές στην έρημο της Αιγύπτου προσευχήθηκαν στον Θεό να τους αποκαλύψει αν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να υπηρετεί τον Θεό καλύτερα απ' αυτούς. Και τους αποκαλύφθηκε το εξής: Δέχτηκαν την εντολή να πάνε σ' ένα συγκεκριμένο μέρος και σ' έναν συγκεκριμένο άνθρωπο, για να βρουν απάντηση στο ερώτημά τους. Πήγαν στον τόπο που τους αποκαλύφθηκε και βρήκαν έναν απλοϊκό άνθρωπο που τον έλεγαν Ευχάριστο. Ήταν κτηνοτρόφος. Οι ασκητές δε βρήκαν τίποτα αξιόλογο στον άνθρωπο αυτό, αλλά τον ρώτησαν πώς προσπαθούσε να τηρήσει το θέλημα του Θεού. Ο Ευχάριστος δίστασε αρκετά κι ύστερα τους είπε πως μοίραζε όσα κέρδιζε από τα ζωντανά του σε τρία μερίδια: Το ένα μερίδιο το έδινε στους φτωχούς και τους άπορους, άλλο ένα για να περιποιείται τους ξένους και το τρίτο το κρατούσε για τον εαυτό του και τη σεμνή σύζυγό του. Οι ασκητές τ' άκουσαν αυτά, ευχαρίστησαν τον ευεργέτη τους και γύρισαν στα κελιά τους.

Βλέπουμε από το παράδειγμα αυτό πως ο Θεός λογαριάζει μεγαλύτερη αρετή την ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία από τον αυστηρό ασκητισμό. Ο άπληστος πλούσιος της παραβολής μας δε σκεφτόταν καθόλου τον Θεό, την ψυχή του ή τη φιλανθρωπία. Μοναδική του σκέψη ήταν να επεκτείνει τις σιταποθήκες του, για να στοιβάξει μέσα όλα τα γεννήματα από τους αγρούς του. Και τι θα γίνει όταν θα 'χει κάνει όλ' αυτά; Ας ακούσουμε τον ίδιο:

«Και ερώ τη ψυχή μου· ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε, ευφραίνου» (Λουκ. ιβ' 19). Μπορεί η ψυχή να φάει ή να πιει; Το σώμα καταναλώνει τη σοδειά του, όχι η ψυχή. Ο πλούσιος άνθρωπος όταν μιλάει για την ψυχή του εννοεί το σώμα του. Η ψυχή αναπτύχθηκε μέσα στο σώμα του, έγινε ένα μαζί του, ο πλούσιος ξέχασε ως και τ' όνομά της. Δεν μπορεί να βρεθεί καλύτερη έκφραση για τον καταστροφικό θρίαμβο του σώματος κατά της ψυχής.

Η ψυχή δεν τρέφεται με φθαρτή τροφή, αυτός όμως τέτοια τροφή της προσφέρει. Η ψυχή νοσταλγεί την ουράνια πατρίδα της. Εκεί βρίσκονται οι σιταποθήκες κι η πηγή της ζωής της. Αυτός όμως την καρφώνει στη γη. Ορκίζεται πως θα την κρατήσει έτσι καρφωμένη για πολλά χρόνια. Η ψυχή ευφραίνεται κοντά στον Θεό. Εκείνος όμως δεν προφέρει ποτέ τ' όνομα του Θεού με τα χείλη του. Η ψυχή τρέφεται με αγάπη κι ευσπλαχνία. Σ' αυτόν όμως δεν έτυχε ποτέ να χρησιμοποιήσει τα πλούτη του για να δείξει αγάπη κι έλεος στους φτωχούς, στους άπορους και τους ανάπηρους που βρίσκονταν στη γειτονιά του. Η ψυχή επιθυμεί αγνή αγάπη, ουράνια. Εκείνος όμως ρίχνει λάδι στο καμίνι των παθών του, λιβανίζει την ψυχή του με το δύσοσμο άρωμα που αυτά παράγουν. Η ψυχή αναζητά τον στολισμό της, δηλαδή αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια (πρβλ. Γαλ. ε' 22, 23). Εκείνος όμως τη φορτώνει με μέθη, λαιμαργία, μοιχεία και ματαιότητα.

«Είπε δε αυτό ο Θεός· άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου· α δε ητοιμάσας τίνι έσται;» (Λουκ. ιβ' 20). Έτσι μίλησε ο Κύριος της ζωής και του κόσμου, ο δημιουργός του χρόνου και του θανάτου, που «εν χειρί αυτού ψυχή πάντων ζώντων και πνεύμα παντός ανθρώπου» (Ιώβ, ιβ' 10).

Ανόητε άνθρωπε! Γιατί σκέφτεσαι με την κοιλιά σου κι όχι με τον νου σου; Όπως δεν ήταν στη δική σου δύναμη να ορίσεις την ημέρα που θα γεννηθείς, έτσι δεν μπορείς να ορίσεις και τη μέρα που θα πεθάνεις. Ο Κύριος άναψε το καντήλι της επίγειας ζωής σου όταν Εκείνος έκρινε πως ήταν ο κατάλληλος χρόνος.

Ο ίδιος θα το σβήσει όταν το αποφασίσει. Όπως τα πλούτη σου δεν όρισαν τον χρόνο της έλευσής σου στον κόσμο, έτσι δεν μπορούν να καθυστερήσουν και τον χρόνο της αναχώρησής σου. Κάθε μέρα και κάθε ώρα ο Θεός μπορεί να πάρει αυτά που ανήκουν σε σένα και να τα δώσει σε κάποιον άλλο. Όσο ζεις όλα είναι δικά Του, όπως δικά Του θα είναι και μετά τον θάνατό σου. Η ζωή κι ο θάνατός σου βρίσκονται στα χέρια Του. Γιατί λοιπόν προγραμματίζεις για έτη πολλά; Η ζωή σου είναι μετρημένη ως το τελευταίο λεπτό. Η τελευταία σου στιγμή θα τελειώσει τούτη τη νύχτα. Μη λοιπόν σκέφτεσαι το αύριο, τι θα φας ή τι θα πιεις ή τι θα φορέσεις. Σκέψου όμως και ξανασκέψου την ψυχή σου που θα παρουσιάσεις ενώπιον του Θεού, του Δημιουργού και Κυρίου σου. Σκέψου περισσότερο τη βασιλεία του Θεού, γιατί αυτή αποτελεί την τροφή της ψυχής σου (βλ. Ματθ. στ' 31-33).

Ο Κύριος τέλειωσε την παραβολή με τα εξής λόγια: «Ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ, και μη εις Θεόν πλουτών» (Λουκ. ιβ' 21). Τι θα πάθει ο πλούσιος; Θ' αποχωριστεί ξαφνικά τα πλούτη του, όπως κι η ψυχή του θα χωριστεί από το σώμα του. Τα πλούτη του θα δοθούν σε άλλους, το σώμα του θα παραδοθεί στη γη κι η ψυχή του θα οδηγηθεί σε τόπο σκοτεινό, όπου «ο βρυγμός και ο τρυγμός των οδόντων». Ούτε ένα καλό έργο δε θα βρεθεί για να τον υποδεχτεί στη βασιλεία των ουρανών, να βρει η ψυχή του κάποιον τόπο εκεί. Το όνομά του δε θα βρεθεί γραμμένο στο Βιβλίο της Ζωής. Δε θα τον γνωρίσουν και δε θα βρεθεί ανάμεσα στους ευλογημένους του Πατρός. Την ανταπόδοσή του την έλαβε ολόκληρη στη γη, τ' αρίφνητα ουράνια πλούτη του Θεού δε θ' αποκαλυφτούν στο πνεύμα του.

Πόσο φοβερός είναι ο ξαφνικός θάνατος!

Ο αμαρτωλός δημιουργεί διπλή απώλεια με τον ξαφνικό του θάνατο: πρώτα στον εαυτό του κι έπειτα στην οικογένειά του. Στον εαυτό του επειδή πεθαίνει αμετανόητος. Στην οικογένειά του επειδή αιφνιδιάζει τους συγγενείς του μ' ένα αναπάντεχο χτύπημα κι αφήνει πίσω του εκκρεμότητες. Μακάριος είναι εκείνος που προτού πεθάνει δοκιμάζεται από κάποια αρρώστια,

από τον πόνο. Σ' αυτόν δίνεται η ευκαιρία να κάνει μία ανασκόπηση της ζωής του, να εξετάσει τις αμαρτίες του, να μετανοήσει για όλα τα κακά που έχει κάνει, για όλα τα καλά που δεν έκανε, να θρηνηήσει με μετάνοια ενώπιον του Θεού, να καθαρίσει την ψυχή του με δάκρυα και να ζητήσει συγχώρεση από τον Θεό. Θα 'χει την ευκαιρία να συγχωρέσει κι αυτός εκείνους που τον πρόσβαλαν, που τον έβλαψαν στη ζωή του, να χαιρετήσει όλους τους φίλους ή εχθρούς του, να θυμίσει στα παιδιά του τον φόβο του Θεού, να 'χουν στον νου την ώρα του δικού τους θανάτου και να οπλίσουν την ψυχή τους με πίστη, προσευχή και καλά έργα.

Προετοιμασία για τον θάνατο σημαίνει επίσης το «να πλουτίζει κανείς εν Χριστώ». Μόνο εκείνοι που πιστεύουν πραγματικά στον Θεό και στη μέλλουσα ζωή προετοιμάζονται για τον θάνατο, για την αιώνια ζωή. Οι άπιστοι δεν προετοιμάζονται ποτέ για τον θάνατο. Το μόνο που φροντίζουν είναι να ζήσουν όσο γίνεται περισσότερο στη γη. Φοβούνται ακόμα και να σκεφτούν τον θάνατο και κάνουν ελάχιστη προσπάθεια για «να πλουτίσουν εν Χριστώ». Όποιος προετοιμάζεται για τον θάνατο, προετοιμάζεται και για την αιώνια ζωή. Τη φύση της προετοιμασίας αυτής για την αιώνια ζωή τη γνωρίζει κάθε χριστιανός.

Ο συνετός άνθρωπος δοκιμάζει κάθε μέρα την πίστη του στον Θεό, προφυλάσσει την καρδιά του από την απιστία, την αμφιβολία και την κακία. Δοκιμάζει καθημερινά τον εαυτό του αν τηρεί τις εντολές του Θεού με πράξεις συγγνώμης, αγάπης και ελεημοσύνης. Μ' αυτόν τον τρόπο «πλουτίζει εν Χριστώ». Δεν αποθηκεύει τα αγαθά του σε αποθήκες, αλλά τα εμπιστεύεται στη φύλαξη του Θεού. Το πιο πολύτιμο πράγμα γι' αυτόν είναι η ψυχή του. Είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός του, το μόνο που δε φθείρεται και δεν πεθαίνει. Ρυθμίζει τα θέματά του με τον κόσμο ισορροπημένα, καθημερινά. Είναι έτοιμος κάθε στιγμή να πεθάνει με σταθερή την πίστη πως θα παρουσιαστεί ενώπιον του Θεού και εκεί τον περιμένει ζωή αιώνια. Ο όσιος Αντώνιος έλεγε: «Να σκέφτεσαι μέσα σου και να λες: “Σήμερα είναι η

τελευταία μέρα της ζωής μου”. Έτσι δε θ’ αμαρτήσεις ποτέ στον Θεό».

Δεν υπάρχει πιο ανόητο πράγμα από το να πεις: «Καλύτερα να πεθάνω ξαφνικά, να μη νιώσω τον θάνατό μου!». Έτσι μιλάνε οι ελαφρόμυαλοι κι οι άθεοι. Ο συνετός κι αφοσιωμένος πιστός λέει: «Γεννηθήτω το θέλημα του Θεού!». Καλύτερα να μείνεις χρόνια στο κρεβάτι με αρρώστιες και πόνους, παρά να πεθάνεις απροετοίμαστος κι αμετανόητος. Οι πόνοι σ’ αυτόν τον κόσμο περνούν γρήγορα, όπως κι οι χαρές. Στον άλλον κόσμο όμως δεν υπάρχει τίποτα εφήμερο και παροδικό. Όλα είναι αιώνια, είτε βάσανα είτε χαρά. Γι’ αυτό είναι καλύτερα να υποφέρεις λίγο εδώ παρά εκεί, όπου το μέτρο τόσο του πόνου όσο και της χαράς είναι ασύγκριτα μεγαλύτερο.

Γεννηθήτω το θέλημα του Θεού! Προσευχόμαστε στον παντεπόπτη Θεό μας να μη μας στείλει ξαφνικό θάνατο, ενώ βρισκόμαστε μέσα στην αμαρτία, στις κακές μας πράξεις, αλλά να μας λυπηθεί, όπως λυπήθηκε το βασιλιά Εζεκία (βλ. Ησ. λη’ 1-5) και να μας δώσει χρόνο μετάνοιας. Να μας ελεήσει και να μας δώσει κάποια ένδειξη ότι ο θάνατος είναι κοντά, ώστε να βιαστούμε να ζήσουμε κάπως καλύτερα και να γλιτώσουμε την ψυχή μας από το «αιώνιο πυρ». Έτσι τα ονόματά μας θα γραφτούν στη Βίβλο της Ζωής και τα πρόσωπά μας θα είναι ορατά στη βασιλεία του Χριστού, του Θεού μας.

Δόξα και αίνος στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, στον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: (Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Γ’ – ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤ’ Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2014)

Οικογένεια

«Η κρίση στην οικογένεια σήμερα και η θεραπεία της»- Συζυγία Β

Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θερμού

Ο άλλος είναι η αιτία που εμείς βλέπουμε καλύτερα μέσα μας. Διαφωνία είναι φυσικό να υπάρχει και θα έλεγα μάλιστα πως είναι επιβεβλημένη κιόλας. Πώς θα πλουτίζαμε ο ένας απ' τον άλλον, πώς θα ανοίγαμε τα αφτιά μας να ακούσουμε κάτι διαφορετικό και να ωριμάσουμε σιγά σιγά με τα χρόνια; Είναι ευλογία η διαφωνία, διότι είναι ευλογία η διαφορά. Το ότι η απόσταση από τη διαφωνία στη σύγκρουση είναι πολύ μικρή, αυτό είναι το πρόβλημά μας.

Στη Φιλοκαλία λέει ότι φιλαυτία είναι το ν' αγαπάς πολύ κανείς τις σκέψεις του και τις επιθυμίες του. Αυτός είναι ο ορισμός της φιλαυτίας. Όχι να αγαπάει κανείς τον εαυτό του, θυμάστε τα όρια που λέγαμε πριν. Φυσικά και θα αγαπάει ο άνθρωπος τον εαυτό του. «Να αγαπήσεις τον πλησίον σου ως εαυτόν», είναι μέσα στην ανθρώπινη φύση. Αλλά το να αγαπάει τις σκέψεις του και τις επιθυμίες του τόσο πολύ, ώστε να μην μπορεί να δεχθεί μια τροποποίηση, μια αλλαγή, κάτι καινούριο ή μια ματαίωση στις επιθυμίες, αυτό συνήθως φέρνει συγκρούσεις.

Αυτά όλα είναι ευκαιρίες για ωρίμανση. Πώς αλλιώς θα ερχόταν η ωρίμανση; Είναι ευκαιρίες αυτές, για να μπορέσουμε να δούμε τα πράγματα με άλλο μάτι. Αλλά χρειάζεται πραγματικά ταπεινώση, χρειάζεται να είμαστε καλοί ακροατές, να ξέρουμε να ακούμε καλά, να μιλάμε χωρίς ένταση και αγωνία.

Όλα τα δικαστήρια και τα διοικητικά συμβούλια έχουν μονό αριθμό μελών, γιατί πρέπει να βγαίνει μια απόφαση. Στο ζευγάρι, όμως, πρέπει δύο άνθρωποι να μπορούν να καταλήγουν σε απόφαση κάμποσες φορές τη μέρα. Αυτό μας βάζει από μόνο του σε μια πορεία ωρίμανσης. Δεν είναι εναλλάξ, ότι τη μια φορά θα γίνεται το δικό μου, την άλλη το δικό σου. Αυτό είναι συμβιβασμός, δεν έχει νόημα. Το ζητούμενο είναι πώς η κοινή απόφαση του ζευγαριού θα είναι κάτι κοινό με την έννοια της δημιουργικότητας, δηλαδή πώς θα έχουμε φτιάξει μαζί μια καινούρια απάντηση. Τότε το ζευγάρι μαζί πήγε μπροστά.

Πηγή: Από το βιβλίο «Για μια υγιή και ζωντανή οικογένεια», απόσπασμα από ομιλία του πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θερμού

«Αναλαμβάνοντας να διδάξουμε και να κρίνουμε τους άλλους...»

Την ακόλουθη ιστορία συνάντησα στο υπέροχο, βαθύ, πνευματικό βιβλίο του π.Στήβεν Μιουζ «Εισπνέουμε Θεό εκπνέουμε αγάπη- Ο θησαυρός της ενσώματης προσευχής» των εκδόσεων «Εν πλω»:

«Πορεύεται ένας γέροντας στην έρημο, πηγαίνοντας από τη μια σκήτη στην άλλη, όταν βλέπει έναν γερο-αγρότη να χύνει έναν κάδο με γάλα στη σχισμή ενός βράχου στην άκρη της ερήμου. Παραξενεμένος, ρωτάει τον γέρο γιατί σπαταλά έτσι το γάλα του.

-Μπα, όχι, του απαντά ο αγρότης, καθόλου δεν το σπαταλώ. Αυτό το κάνω δεκάδες χρόνια τώρα και είναι χαρά μου να φέρνω το πρωτόγαλα απ' τα ζώα μου και να το προσφέρω στον Κύριο. Το χύνω στη μικρή σχισμή του βράχου και μέχρι το βράδυ που έρχομαι και πάλι εδώ να προσευχηθώ, έχει εξαφανιστεί. Χρόνια τώρα, έτσι κάνω.

Ο μοναχός χαμογέλασε, κούνησε λυπημένος το κεφάλι και είπε στον γερο-βοσκό:

-Ο Θεός είναι Πνεύμα. Δεν πίνει γάλα. Τον λατρεύουμε εν πνεύματι και αληθεία.

Ο γέρος, που δεν ήξερε να διαβάξει, είχε όμως μεγάλο σεβασμό για τους μοναχούς και για τις Γραφές, άκουσε με προσοχή και αποφάσισε να πάει ο ίδιος να δει. Την άλλη μέρα το πρωί, αφού πρώτα έχυσε το γάλα, ο αγρότης στάθηκε παράμερα, πίσω από ένα δέντρο και είδε τρία αλεπουδάκια πίσω απ' τη μάνα τους να βγαίνουν απ' την κουφάλα του βράχου και να ρουφούν το γάλα. Ταπεινωμένος απ' αυτό που είδε και απογοητευμένος, ο γερο-αγρότης πήρε το δοχείο του και γύρισε στο σπίτι του σκεπτικός.

Εντωμεταξύ ο μοναχός συνέχισε τον δρόμο του, προσευχόμενος νοερά. Πότε πότε έκανε μια στάση, για να διαβάξει κάτι πνευματικό. Πέρασαν μέρες και μέσα στην ησυχία, άκουσε μια γνώριμη φωνή:

-Έχεις δίκιο, πάτερ. Είμαι Πνεύμα και δεν πίνω γάλα. Αλλά κάνεις τόσο μα τόσο λάθος. Τώρα όλες οι μικρές μου αλεπούδες πεθαίνουν της πείνας και ο γερο-βοσκός τα 'χει χαμένα, γιατί δεν ξέρει πια πώς να με λατρεύσει με απλότητα και χαρά, όπως κάνει χρόνια τώρα».

Η πιο πάνω ιστορία φωνάζει: ακόμα κι αν είμαστε σίγουροι ότι ξέρουμε περισσότερα και ορθότερα πράγματα από τον άλλον άνθρωπο, το πιθανότερο είναι ότι αν δοκιμάσουμε να τον συμβουλευσουμε ή να τον διορθώσουμε, θα κάνουμε λάθος. Μόνο ο Θεός καταλαβαίνει και γνωρίζει σε βάθος τον άνθρωπό, άρα μόνο Εκείνος μπορεί να τον διδάξει και να τον κρίνει. Αν μας ζητηθεί η άποψή μας; Τότε, υποθέτω, μπορούμε να τον παραπέμψουμε σε κάποιον σοφότερο ή καταλληλότερο από εμάς ή με πολλή προσευχή και πολλή επιφύλαξη θα μπορούσαμε να πούμε την άποψή μας (αν τόσο το ποθούμε)... Αλλά σίγουρα μαλακά και χωρίς πίεση για τον άλλον άνθρωπο, του οποίου την ψυχή και τις ανάγκες μόνο ο Θεός γνωρίζει...

Ο μοναχός της ιστορίας δεν είπε κάτι λανθασμένο στον βοσκό. Είπε, όμως, κάτι ακατάλληλο για τις ανάγκες του βοσκού, που μόνο σύγχυση προκάλεσε... Επιπλέον, είχε αποφασίσει από μόνος του, απρόσκλητος, ότι ο άλλος άνθρωπος χρειαζόταν την άποψή του... Τόσο σημαντική θεωρούμε οι άνθρωποι την άποψή μας, που νιώθουμε σίγουροι πως οι άλλοι είναι απαραίτητο να την ακούσουν... Τόσο ανώριμοι και τόσο περήφανοι είμαστε...

Δ.Χ.

Από τους λόγους των Πατέρων

Περί προσευχής

Μέρος Ε΄

Οσίου Ιωάννου του Σιναΐτου

52. Άλλο είναι να επισκοπεῖς (να εποπτεύεις δηλαδή) συχνά την καρδιά σου και άλλο το να επισκοπεύσεις (να κάνεις δηλαδή χρέος επισκόπου) σ' αυτήν. Στην πρώτη περίπτωση ο νους ομοιάζει με άρχοντα, ενώ στην δεύτερη με αρχιερέα, ο οποίος προσφέρει στον Χριστό λογικές θυσίες. Και όπως λέει κάποιος που έλαβε την προσωνυμία του θεολόγου, το Άγιο και Υπερουράνιο πυρ (δηλαδή το Άγιο Πνεύμα) τους πρώτους τους επισκέπτεται ως φλόγα και τους καταφλέγει, διότι έχουν ακόμη ανάγκη καθάρσεως, ενώ τους δεύτερους ως φως και τους φωτίζει, διότι έφθασαν στα μέτρα της τελειότητας.

Το ίδιο δηλαδή Άγιο Πνεύμα ονομάζεται και «πύρ καταναλίσκον» (Εβρ. ιβ΄ 29) και «φως φωτίζον» (πρβλ. Β΄ Κορ. δ΄ 6). Γι' αυτό και μερικοί όταν εξέρχονται από την προσευχή, είναι σαν να εξέρχονται από φλογισμένο καμίνι, αισθανόμενοι συγχρόνως μία ελάφρωση και έναν καθαρισμό από τον ρύπο και το βάρος της αμαρτίας.

Και άλλοι πάλι αισθάνονται σαν να φωτίστηκαν με φως και σαν να φόρεσαν την διπλοΐδα της ταπεινώσεως και της αγαλλιάσεως. Όσοι εξέρχονται από την προσευχή τους χωρίς να αισθάνονται καμία από τις δύο αυτές ενέργειες, αυτοί προσεύχονται όχι πνευματικά, αλλά σωματικά, για να μην πω ιουδαϊκά. Διότι, εάν ένα ανθρώπινο σώμα πού εγγίζει σε άλλο υφίσταται κάποια επίδραση και αλλοίωση, πώς δεν θα δοκιμάσει επίδραση και αλλοίωση εκείνος που με καθαρά χέρια εγγίζει (διά της προσευχής και της θεωρίας) το «σώμα» του Θεού;

53. Ο πανάγαθος Βασιλιάς μας, όπως ακριβώς και ο επίγειος βασιλιάς, προσφέρει τα δώρα του στους στρατιώτες του άλλοτε ο ίδιος, άλλοτε με έναν φίλο του, άλλοτε με έναν υπηρέτη του και άλλοτε με άγνωστο τρόπο. Αλλά και ανάλογα με τον χιτώνα της ταπεινώσεως που ο καθένας φοράει.

54. Στον επίγειο βασιλέα είναι αποκρουστικός εκείνος πού παρίσταται

ενώπιόν του και εν συνεχεία γυρίζει το πρόσωπό του και συζητάει με τους εχθρούς του βασιλιά. Παρόμοια είναι αποκρουστικός στον Κύριο αυτός που, ενώ προσεύχεται, δέχεται ακάθαρτους λογισμούς.

55. Όταν βλέπεις τον κύνα να έρχεται (για να σε αποσπάσει με κάποια πρόφαση από την προσευχή), κυνήγα τον με το όπλο. Και κάθε φορά πού γαυγίζει με αναίδεια, μην υποχωρείς.

56. Να αιτείς με δάκρυα και πένθος. Να ζητάς με υπακοή. Να κρούεις με μακροθυμία. Διότι «ο ούτως αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και τω κρούοντι ανοιγήσεται» (Λουκ. ια' 10).

57. (Όταν προσεύχεσαι), μη θέλεις να εξομολογείσαι τις σαρκικές αμαρτίες σου λεπτομερώς και όπως ακριβώς έγιναν, για να μη γίνεις εσύ ο ίδιος επίβουλος και επικίνδυνος στον εαυτό σου.

58. Ο καιρός της προσευχής ας μη γίνει για σένα ώρα πού θα σκεφθείς σπουδαία και αναγκαία θέματα, έστω και πνευματικά. Διαφορετικά άφησες και σου έκλεψαν το πολυτιμότερο.

59. Όποιος κρατά στα χέρια του το ραβδί της προσευχής, δεν πρόκειται να σκοντάψει. Αλλά και αν ακόμη σκοντάψει, δε θα πέσει εντελώς. Διότι η προσευχή είναι ένας ευσεβής τύραννος του Θεού. Την ωφέλεια εκ της προσευχής μπορούμε να την καταλάβουμε από τα εμπόδια που μας φέρνουν οι δαίμονες κατά τις ώρες των Ακολουθιών. Τον δε καρπό της προσευχής, από την ήττα του εχθρού, καθώς το λέει και ο Ψαλμωδός: «Εν τούτω έγνων ότι τεθέληκάς με, ότι ού μη επιχαρή ο εχθρός μου επ' εμέ» (Ψαλμ. μ' 12) τον καιρό του πολέμου. Λέγει δε επίσης: «Εκέκραξα έν όλη καρδιά μου» (πρβλ. Ψαλμ. ριη' 145), δηλαδή και με το στόμα μου και με την ψυχή μου και με το πνεύμα μου, διότι όπου ευρίσκονται συγκεντρωμένοι οι δύο τελευταίοι (η ψυχή και το πνεύμα) εκεί ανάμεσά τους ευρίσκεται και ο Θεός (πρβλ. Ματθ. ιη' 20).

60. Ούτε τα σωματικά ιδιώματα αλλά ούτε και τα πνευματικά είναι σε όλους όμοια. Και γι' αυτό σε άλλους φαίνεται πιο κατάλληλος η σύντομη ψαλμωδία και σε άλλους η μακρότερη. Και οι πρώτοι ισχυρίζονται ότι πολεμούν έτσι την αιχμαλωσία του νου τους, ενώ οι δεύτεροι την αμάθειά τους.

61. Εάν αδιάκοπα προσεύχεσαι στον Βασιλιά κατά των εχθρών σου, οσάκις έρχονται να σε πειράξουν, έχει θάρρος και δεν πρόκειται να κοπιάσεις πολύ. Διότι αυτοί οι ίδιοι θα απομακρυνθούν από κοντά σου σύντομα, επειδή δεν θέλουν οι ανόσιοι να σε βλέπουν να στεφανώνεσαι πολεμώντας εναντίον τους με την προσευχή. Επί πλέον, θα φύγουν και επειδή τους μαστιγώνει η προσευχή σαν φωτιά.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία (Αγίας Ελένης εκ Σινώπης του Πόντου) Εσπερινός (Ακινδύνου, Πηγασίου, Αφθονίου, Ελπιδοφόρου και Ανεμποδίστου των Μαρτύρων)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
2 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ανακομιδή των λειψάνων του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, Γεωργίου Οσίου του Καρσλίδη)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
3 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	——
5 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Αγίου Δημητριανού, Επισκόπου Χύτρων)	——	4:30 μ.μ.
6 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	——	6:30 π.μ.
7 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Η σύναξη των Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ)	——	4:30 μ.μ.
8 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
9 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
10 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μηνά, Βίκτωρος και Βικεντίου των Μαρτύρων)	6:30 π.μ. ——	—— 4:30 μ.μ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2025

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
11 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
12 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Ιωάννου του Χρυσοστόμου)	—	4:30 μ.μ.
13 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αποστόλου Φιλίππου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
14 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Γουρία, Σαμωνά και Αβίου των Ομολογητών)	— —	6:30 π.μ. 8:30 μ.μ.
15 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Ματθαίου Αποστόλου)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
16 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Γενναδίου Κων/πόλεως)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
17 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μαρτύρων Πλάτωνος και Ρωμανού)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
18 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αβδιού του Προφήτου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
19 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Προεόρτια των Εισοδίων της Θεοτόκου)	ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	
		—	4:30 μ.μ.
20 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η εν τω Ναώ Είσοδος της Υπεραγίας Θεοτόκου)	— 5:00 μ.μ.	6:30 π.μ. —
21 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Φιλήμονος Αποστόλου, Ιακώβου του νέου του εν Ευβοία)	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.	— —

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
22 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
23 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κλήμεντος Επισκόπου Ρώμης, Πέτρου Αλεξανδρείας)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
24 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αικατερίνης της Μεγαλομάρτυρος)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
25 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Στυλιανού του Παφλαγόνος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
26 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μεγαλομάρτυρος Ιακώβου του Πέρσου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
27 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Οσίου Στεφάνου του νέου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
28 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Φιλουμένου του Κυπρίου)	ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	
		—	4:30 μ.μ.
29 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
30 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ναούμ του Προφήτου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —

Τα παιδιά σας πέρασαν τις εξετάσεις

Να μη στενοχωρείσθε

Μία μέρα που πήγαμε με την γυναίκα μου στον Γέροντα, βλέπουμε έξω από το κελί του δυο γουρουνάκια και μου λέει η γυναίκα μου: «Τι τα θέλει ο Γέροντας τα γουρουνία;»

Όταν πήγαμε μέσα στο κελί του, μου λέει εμένα: Χθες ήλθανε από το χωριό τάδε μία οικογένεια και μου έφεραν δώρο δυο γουρουνάκια ράτσας, διότι αυτοί έχουν χοιροτροφείο στο χωριό τους. Αυτό το έκαναν, γιατί πριν από δέκα ημέρες ήλθαν πατέρας και μητέρα μαζί εδώ και με παρακάλεσαν να προσευχηθώ για τα δυο παιδιά τους που σπουδάζουν ιατρική στη Ρώμη, επειδή είχαν λάβει τηλεφώνημά τους πως δεν θα μπορέσουν να δώσουν εξετάσεις λόγω της δυσκολίας των μαθημάτων. Αυτά μου είπαν. Τους ρώτησα πότε θα δώσουν εξετάσεις και μου είπαν την Πέμπτη. Είχαν έλθει Κυριακή σε μένα.

Μετά έφυγαν, αφού μου άφησαν το τηλέφωνό τους. Την Τετάρτη το βράδυ τους πήρα τηλέφωνο και τους λέω ότι τα παιδιά τους πέρασαν στις εξετάσεις και τα δυο, και να μην στενοχωρούνται. Τότε αυτοί μου λένε: Γέροντα, τα παιδιά μας αύριο Πέμπτη θα δώσουν τα μαθήματά τους, σήμερα είναι Τετάρτη. Τους απαντώ εγώ: «Δεν ξέρω τι μου λέτε, πάντως τα παιδιά σας πέρασαν τις εξετάσεις. Την άλλη μέρα τους πήραν τα παιδιά τους από τη Ρώμη και τους λένε ότι αυτό που έγινε σ' εμάς είναι μεγάλο θαύμα, διότι περάσαμε τα μαθήματά μας. Γι' αυτό οι γονείς τους μου έφεραν τα γουρουνάκια που είδατε έξω στην αυλή για δώρο.

Πηγή: Ανθολόγιον Θαυμάτων Αγίου Πορφυρίου Κausοκαλυβίτου, Εκδόσεις Η Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, Μήλεσι 2017

Περί τηςσυνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

Είναι αναγκαίον να μεταλαμβάνουν συχνά οι
ορθόδοξοι το θείο Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας
(Κεφ.Α')

(Μέρος Α')

Όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί διατάσσονται από τις
δεσποτικές προσταγές του Κυρίου μας Ιησού Χριστού
να μεταλαμβάνουν συχνά. Το ίδιο ορίζουν οι Πράξεις
και οι Κανόνες των αγίων Αποστόλων και των ιερών
Συνόδων, καθώς και οι μαρτυρίες των θείων Πατέρων.
Η εντολή αυτή δίδεται από τα ίδια τα λόγια, την τάξη
και την ιεροπραξία της θείας Λειτουργίας, όπως και
από αυτή καθ' εαυτή τη θεία Μετάληψη.

Α. Ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, πριν παραδώσει
το Μυστήριο της Κοινωνίας, είπε· «και ο άρτος δε ον
εγώ δώσω, η σάρξ μου εστίν, ην εγώ δώσω υπέρ της
του κόσμου ζωής» (Ιωαν. στ' 51) , δηλαδή, «η τροφή
που θα σας δώσω είναι η σάρκα μου, την οποία θα
προσφέρω για τη ζωοποίηση όλου του κόσμου». Για
τους πιστούς, λοιπόν, η θεία Μετάληψη είναι αναγκαίο
συστατικό της πνευματικής και κατά Χριστόν ζωής.
Αυτού του είδους η ζωή δεν πρέπει να σβήνει, ούτε να
διακόπτεται, όπως λέει και ο Απόστολος.

Πρέπει να είναι συχνή και αδιάκοπη, «για να μην
ζουν πλέον» κατά τον ίδιο Απόστολο, «οι ζωντανοί
πιστοί ζωή ατομική και σαρκική, αλλά τη ζωή του
Χριστού που για αυτούς πέθανε και αναστήθηκε».
Αναγκαστικά, απαιτείται να λαμβάνεται αδιάκοπα
και το συστατικό αυτής της ζωής, δηλαδή η θεία
Μετάληψη.

Σε άλλο σημείο, λέει επιτακτικά ο Κύριος· «Αμήν, αμήν λέγω υμίν. Εάν μη φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου, και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς» (Ιωαν. στ' 53). Από τα λόγια αυτά γίνεται φανερό ότι η θεία Μετάληψη είναι τόσο αναγκαία για τον Χριστιανό, όσο αναγκαίο είναι και το άγιο Βάπτισμα. Τον ίδιο διπλό λόγο που είπε για το Βάπτισμα είπε και για τη θεία Μετάληψη. Για το Βάπτισμα είπε· «Αμήν αμήν λέγω σοι· εάν μη γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, ου δύναται εισέλθειν εις την Βασιλείαν του Θεού» (Ιωαν. γ' 15). Ομοίως και για τη θεία Μετάληψη· «Αμήν αμήν λέγω υμίν· εάν μη φάγητε την σάρκα του υιού του ανθρώπου, και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς». Καθώς είναι αδύνατον, χωρίς το Βάπτισμα, να ζήσει κάποιος πνευματική ζωή και να σωθεί, κατά τον ίδιο τρόπο, είναι αδύνατο να ζήσει κάποιος χωρίς τη θεία Μετάληψη. Υπάρχει όμως διαφορά. Το Βάπτισμα γίνεται μόνο μία φορά. Η θεία Μετάληψη τελείται συνεχώς και κάθε μέρα. Από τα παραπάνω, ορθά συμπεραίνουμε ότι δύο στοιχεία είναι απαραίτητα, όσον αφορά τη θεία Μετάληψη. Το ένα είναι πως πρέπει να λαμβάνεται, και το άλλο πως πρέπει συνεχώς να λαμβάνεται.

Όταν ο Κύριος παρέδωσε αυτό το Μυστήριο στους μαθητές του, δεν είπε συμβουλευτικά, «όστις θέλει να φάγη το σώμα μου» και «όστις θέλει ας πίνη το αίμα μου» όπως αλλού είπε «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν» και «εάν θέλεις τέλειος είναι», αντιθέτως, φώναξε προστακτικά, «λάβετε, φάγετε, τούτο μου έστι το σώμα», και «πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το αίμα μου», δηλαδή, αναπόφευκτα «πρέπει να φάτε το σώμα μου και οπωσδήποτε πρέπει να πιείτε το αίμα μου». Και λέει πάλι, «τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν» (Λουκ. κβ' 19), δηλαδή· «σας παραδίδω αυτό το Μυστήριο για να το τελείτε όχι μία ή δύο ή και τρεις φορές αλλά (όπως εξηγεί ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος) κάθε ημέρα, σε ανάμνηση των παθών, του θανάτου μου και όλης μου της οικονομίας».

Βλέπεις λοιπόν, πως αυτοί οι λόγοι του Κυρίου, φανερά, συνιστούν τα δύο απαραίτητα στοιχεία της θείας Κοινωνίας, το

ένα με την προσταγή που περιέχουν και το άλλο με τη συνέχεια που φανερώνει και η φράση «ποιείτε». Η συγκεκριμένη λέξη δηλώνει με περισσότερη σαφήνεια πως έντονα προσταζόμαστε όχι μόνο να μεταλαμβάνουμε αλλά να μεταλαμβάνουμε συνεχώς. Ο καθένας τώρα βλέπει ότι ο ορθόδοξος, σε όποια τάξη και αν ανήκει, δεν επιτρέπεται να παραβαίνει αυτές τις εντολές. Υπόκειται με χρέος και ανάγκη να τα φυλά οπωσδήποτε και να τα αποδέχεται ως δεσποτικές προσταγές και θεσπίσματα.

Λόγια Αποστόλων

Β'. Οι θείοι Απόστολοι, τηρώντας το προστακτικό παράγγελμα του Κυρίου μας, συγκεντρώνονταν με την πρώτη ευκαιρία με όλους τους πιστούς σε κρυφό τόπο, για το φόβο των Ιουδαίων. Εκεί δίδασκαν τους Χριστιανούς, προσεύχονταν και τελώντας το Μυστήριο κοινωνούσαν και οι ίδιοι και όλοι οι συναθροισθέντες. Αυτό το μαρτυρεί και ο ευαγγελιστής Λουκάς στις Πράξεις των Αποστόλων. Λέει πως οι τρεις χιλιάδες που πίστεψαν στον Χριστό την ημέρα της Πεντηκοστής και βαπτίστηκαν ήταν κοντά στους Αποστόλους για να ακούν τη διδασκαλία τους, να ωφελούνται, να συμπροσεύχονται και να κοινωνούν τα άχραντα Μυστήρια, για να αγιάζονται και να στερεώνονται καλύτερα στην πίστη του Χριστού».

Εκείνο που έκαναν τότε οι Απόστολοι το έγραψαν στον όγδοο και ένατο κανόνα τους, για να ακολουθούν και οι μεταγενέστεροι χριστιανοί αυτήν την αναγκαία παράδοση του Κυρίου και για να μη λησμονηθεί κατά το πέρασμα των χρόνων. Προστάζουν, με ακριβή εξέταση και με επιτίμιο αφορισμού, όταν γίνεται η θεία Λειτουργία, να μη μένει κανένας ακοινωνήτος· «εάν κάποιος, όταν γίνεται Λειτουργία, δε μεταλάβει, να πει το λόγο για τον οποίο δε μετέλαβε. Αν είναι η αιτία εύλογη, ας συγχωρείται. Αν δεν τη λέει, να αφορίζεται».

Στον ένατο κανόνα γράφουν: «όλοι εκείνοι οι πιστοί που πηγαίνουν στην Εκκλησία, ακούν τις Γραφές και δεν παραμένουν ούτε στην προσευχή, ούτε στη θεία Κοινωνία για να μεταλάβουν, πρέπει να αφορίζονται από την Εκκλησία γιατί προξενούν σ' αυτήν αταξία».

Ο Βαλσαμών εξηγώντας το συγκεκριμένο Κανόνα λέει: «η προσταγή του παρόντα κανόνα είναι δριμύτατη και πολύ αυστηρή , επειδή αφορίζει όσους εκκλησιάζονται χωρίς να μένουν ως το τέλος και να μεταλαμβάνουν. Και άλλοι κανόνες των συνοδών προσταίνουν το ίδιο πράγμα, δηλαδή να είναι όλοι έτοιμοι και άξιοι να μεταλαμβάνουν».

Η εναντιοχεία Σύνοδος ακολουθώντας τους ιερούς Αποστόλους επιβεβαιώνει αρχικά τον κανόνα που παραθέσαμε πιο πάνω και έπειτα προσθέτει: «όλοι εκείνοι που μπαίνουν στην Εκκλησία και ακούν τις ιερές Γραφές και δε συμπροσεύχονται με τον υπόλοιπο λαό ή αποστρέφονται τη θεία Μετάληψη πρέπει να αφορίζονται. Η πράξη αυτή να ισχύει έως ότου εξομολογηθούν, δείξουν καρπούς μετανοίας και παρακαλέσουν. Τότε να συγχωρηθούν».

Βλέπετε αδελφοί μου πως όλοι οι χριστιανοί υπόκεινται σε ανάγκη αφορισμού και πως πρέπει να μεταλαμβάνουν συχνά; Ότι είναι αναγκασμένοι να κάνουν κάτι τέτοιο σε κάθε Λειτουργία για να μην αφοριστούν από τους ιερούς Αποστόλους και την αγία Σύνοδο;

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΦΑΓΗΤΩΝ

Διοργανώνουμε, Θεού θέλοντος, και φέτος Φιλανθρωπική Αγορά Φαγητών, (Κυριακή 9 Νοεμβρίου, 2025), στις αίθουσες του ναού μας.

Έναρξη πωλήσεων 10.00 π.μ.

Τα φαγητά της ώρας θα πωλούνται από τις 10.30 π.μ. κε.

Η αγορά κλείνει στις 2:00 μ.μ.

Αγίου Πορφυρίου

Να ζητάμε απ' τον Θεό να γίνει το θέλημά Του στη ζωή μας

Οι προσευχές μας δεν εισακούονται, διότι δεν είμαστε άξιοι. Πρέπει να γίνεις άξιος, για να προσευχηθείς. Δεν είμαστε άξιοι, διότι δεν αγαπάμε τον πλησίον μας ως εαυτόν. Το λέει ο ίδιος ο Χριστός: «Εάν ουν προσφέρης το δώρον σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρον σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου και ύπαγε πρώτον, διαλλάγηθι τω αδελφώ σου και τότε ελθών πρόσφερε το δώρον σου. Να πάεις πρώτα να συμφιλιωθείς με τον αδελφό σου, να συγχωρεθείς, για να γίνεις άξιος. Αν δεν γίνει αυτό, δεν μπορείς να προσευχηθείς. Αν δεν είσαι άξιος, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Όταν τακτοποιήσεις όλες τις εκκρεμότητες και ετοιμασθείς, τότε πας και προσφέρεις το δώρο σου.

Άξιοι γίνονται όσοι επιθυμούν και λαχταρούν να γίνουν του Χριστού, όσοι δίνονται στο θέλημα του Θεού. Να μην έχεις κανένα θέλημα, αυτό έχει μεγάλη αξία, είναι το παν. Ο σκλάβος δεν έχει κανένα θέλημα. Το να μην έχουμε κανένα θέλημα μπορεί να γίνει μ' έναν τρόπο απαλό· με την αγάπη στον Χριστό και την τήρηση των εντολών Του.

«Ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος έστιν ο αγαπών με· ο δε αγαπών με αγαπηθήσεται υπό του Πατρός μου και εγώ αγαπήσω αυτόν και εμφανίσω αυτό εμαυτόν». Χρειάζεται αγώνας. Έχουμε να παλέψουμε «προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου». Έχουμε να παλέψουμε με τον «λέοντα τον ωρυόμενον». Δεν επιτρέπεται στον αγώνα να επιτύχει ο πολυμήχανος.

Αυτό προϋποθέτει δάκρυα, μετάνοια, προσευχή, ελεημοσύνη, αίτηση με συνοδεία την εμπιστοσύνη στον Χριστό και όχι την ολιγοπιστία. Μόνον ο Χριστός μπορεί να μας βγάλει απ' τον κλοιό ερημιάς. Προσευχή και μετάνοια και ελεημοσύνη. Δώστε έστω κι ένα ποτήρι νερό, αν δεν έχετε χρήματα. Και να ξέρετε ότι όσο αγιάζεσθε, τόσο εισακούονται οι προσευχές σας.

Να μην εκβιάζουμε με τις προσευχές μας τον Θεό. Να μη ζητάμε απ' τον Θεό να μας απαλλάξει από κάτι, ασθένεια κ.λπ., ή να μας λύσει τα προβλήματά μας, αλλά να ζητάμε δύναμη και ενίσχυση από Εκείνον, για να τα υπομένουμε. Όπως Εκείνος κρούει με ευγένεια την πόρτα της ψυχής μας, έτσι κι εμείς να ζητάμε ευγενικά αυτό που επιθυμούμε κι αν ο Κύριος δεν απαντάει, να σταματάμε να το ζητάμε. Όταν ο Θεός δεν μας δίδει κάτι που επίμονα ζητάμε, έχει τον λόγο Του. Έχει κι ο Θεός τα «μυστικά» Του. Εφόσον πιστεύουμε στην αγαθή Του πρόνοια, εφόσον πιστεύουμε ότι Εκείνος γνωρίζει τα πάντα απ' τη ζωή μας κι ότι πάντα θέλει το αγαθόν, γιατί να μη δείχνουμε εμπιστοσύνη; Να προσευχόμαστε απλά και απαλά, χωρίς πάθος και εκβιασμό. Ξέρουμε ότι παρελθόν, παρόν και μέλλον, όλα είναι γνωστά, γυμνά και τετραχηλισμένα ενώπιον του Θεού.

Όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος, «...ουκ έστι κτίσις αφανής ενώπιον Αυτού, πάντα δε γυμνά και τετραχηλισμένα τοις οφθαλμοίς Αυτού». Εμείς να μην επιμένουμε· η προσπάθεια κάνει κακό αντί για καλό. Μην κυνηγάμε ν' αποκτήσουμε αυτό που θέλουμε, αλλά να τ' αφήνουμε στο θέλημα του Θεού. Γιατί, όσο το κυνηγάμε, τόσο αυτό απομακρύνεται. Άρα, λοιπόν, υπομονή και πίστη και γαλήνη. Κι αν το ξεχάσουμε εμείς, ο Κύριος ποτέ δεν ξεχνάει κι αν είναι για το καλό μας, θα μας δώσει αυτό που πρέπει κι όταν πρέπει.

Να ζητάμε στην προσευχή μόνο τη σωτηρία της ψυχής μας. Δεν είπε ο Κύριος: «Ζητείτε δε πρώτον την Βασιλείαν του Θεού... και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν»; Εύκολα, ευκολότατα ο Χριστός μπορεί να μας δώσει ό,τι επιθυμούμε. Και κοιτάζτε το μυστικό. Το μυστικό είναι να μην το έχετε στο νου σας καθόλου να ζητήσετε το συγκεκριμένο πράγμα. Το μυστικό είναι να

ζητάτε την ένωσή σας με τον Χριστό ανιδιοτελώς, χωρίς να λέτε, «δωσ' μου τούτο, εκείνο...». Είναι αρκετό να λέμε, «Κύριε Ιησού, ελέησόν με». Δεν χρειάζεται ο Θεός ενημέρωση από μας για τις διάφορες ανάγκες μας. Εκείνος τα γνωρίζει όλα ασυγκρίτως καλύτερα από μας και μας παρέχει την αγάπη Του. Το θέμα είναι ν' ανταποκριθούμε σ' αυτή την αγάπη με την προσευχή και την τήρηση των εντολών Του.

Να ζητάμε να γίνει το θέλημα του Θεού· αυτό είναι το πιο συμφέρον, το πιο ασφαλές για μας και για όσους προσευχόμαστε. Ο Χριστός θα μας τα δώσει όλα πλούσια. Όταν υπάρχει έστω και λίγος εγωισμός, δεν γίνεται τίποτα.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει όλους εκείνους που είναι πρόθυμοι να δεχτούν συμβουλή: «Έφαγες μέχρι κορεσμού; Θυμήσου τους πεινασμένους. Ικανοποίησες τη δίψα σου; Θυμήσου τους διψασμένους. Ζεσταίνεσαι καλά; Θυμήσου αυτούς που κρυώνουν. Ζεις σ' ένα πλούσια επιπλωμένο σπίτι; Βάλε μέσα και τους άστεγους. Ένωσες ευτυχισμένος σε μια γιορτή; Προσπάθησε να χαροποιήσεις τους λυπημένους και τους θλιμμένους. Σε τιμούν ως άνθρωπο πλούσιο; Προσπάθησε να επισκεφτείς και ν' ανακουφίσεις τους ενδεείς. Είσαι ευχαριστημένος από τον προϊστάμενό σου; Κάνε και τους υφισταμένους σου χαρούμενους. Αν είσαι σπλαχνικός κι ευγενικός μαζί τους, θα βρεις έλεος κι ευσπλαχνία όταν η ψυχή σου αναχωρήσει από το σώμα σου».

Λόγος πνευματικός

Στα Εισόδια της Θεοτόκου

π. Πλακίδας Deseille

Η εορτή αυτή μας επιτρέπει να εισέλθουμε κι εμείς οι ίδιοι στο μυστήριο αυτό της Θεοτόκου, να μετάσχουμε σ' αυτό και έτσι να προετοιμαστούμε μαζί της για τα Χριστούγεννα, για τη Γέννηση του Χριστού. Οφείλουμε να κάνουμε ακριβώς όπως κι αυτή, να εισέλθουμε στον ναό, μέσα σ' αυτή την ιερή έρημο των Γραφών, μακριά από όλες τις μέριμνες και όλες τις έγνοιες τού κόσμου.

Ο καιρός τής προετοιμασίας.

Η εορτή αυτή των Εισοδίων τής Θεοτόκου, που είναι τόσο κοντά στην αρχή τής Τεσσαρακοστής των Χριστουγέννων, αποτελεί μια θαυμάσια εισαγωγή στην περίοδο αυτή κατά την οποία προετοιμαζόμαστε να τιμήσουμε τη Γέννηση του Κυρίου και να τη γιορτάσουμε ως νέα ενσάρκωση του Χριστού στη φάτνη τής δικής μας καρδιάς. Διότι αυτή ακριβώς θα είναι η χάρις των Χριστουγέννων: να γεννιέται ο Χριστός πάντοτε όλο και περισσότερο μέσα μας, να μας μεταμορφώνει πάντοτε όλο και περισσότερο εν Αυτώ στα μύχια τής καρδιάς μας, έτσι ώστε αυτή η παρουσία να ακτινοβολεί σε όλο μας το είναι και σε όλη μας τη ζωή.

Η Παρθένος Μαρία προετοιμάστηκε τόσο θαυμαστά από τον Θεό για τον ρόλο της ως Μητέρας τού Θεού. Παιδί ακόμη, εισέρχεται στον Ναό, αυτή που θα είναι η αληθινή Κιβωτός τής Διαθήκης, ο αληθής τόπος τής παρουσίας τού Θεού μεταξύ των ανθρώπων· εισέρχεται στον Ναό αυτόν που ήταν χειροποίητος, αλλά προεικόνιζε,

ανήγγελλε ακριβώς την οριστική κατοικία τού Θεού μεταξύ των ανθρώπων, αχειροποίητη αυτή, η οποία θα σηματοδοτούσε τον χρόνο τού Ευαγγελίου και τον χρόνο στον οποίο ζούμε.

Καμία, ίσως, ευαγγελική περικοπή δεν θα ταίριαζε καλύτερα στην εορτή αυτή από την περικοπή που διαβάζουμε κατά παράδοση σε όλες τις Θεομητορικές εορτές, αυτή περί της Μάρθας και της Μαρίας. Πρόκειται ασφαλώς για τη Μαρία, αδελφή τής Μάρθας και του Λαζάρου, αλλά με την επιλογή τού αναγνώσματος από μέρους τής Εκκλησίας, αισθανόμαστε έντονα τη διάκριση με την οποία αυτή περιβάλλει καθετί που αφορά στη Μητέρα τού Θεού. Δεν μιλά εδώ γι' αυτήν παρά υπό το πέπλο κάποιας που της έμοιαζε, που έφερε το ίδιο όνομα, σαν μέσα από ένα πέπλο σιωπής. Επειδή αυτό ήταν το καλύτερο, το μόνο μέσο, για να αποκαλυφθεί κάτι το άρρητο.

Η Θεοτόκος έζησε πάντοτε μέσα στην αφάνεια. Μέσα στα Ευαγγέλια διατηρεί αυτή την αφανή θέση. Δεν μιλούν πολύ γι' αυτήν. Μόνο μέσα από αυτή την εικόνα τής Μαρίας τής Βηθανίας που κάθεται στα πόδια τού Κυρίου, μεταφέρεται ο νους μας στην ουσία τού μυστηρίου τής Μητέρας του Θεού: σ' αυτήν την ακρόαση, ακρόαση που συναινεί στον λόγο διά του οποίου ο Χριστός σαρκώθηκε μέσα της. Με την απάντησή της στον λόγο τού Θεού μπόρεσε να εκπληρωθεί το ανήκουστο μυστήριο της Ενανθρωπήσεως, να γεννηθεί ο Λόγος ανάμεσά μας.

Ναι, και σε όλον αυτόν τον χρόνο της προετοιμασίας, που μας θυμίζει η σημερινή εορτή, η Θεοτόκος καθόταν ήδη στα πόδια του Κυρίου, με την έννοια ότι έπρεπε να μελετά, να αναλογίζεται, να εσωτερικεύει τις Γραφές διά των οποίων οικειοποιούνταν όλη την προσμονή του

λαού του Ισραήλ, όλη την επιθυμία του για την έλευση του Μεσσία. Καλοδεχόταν αυτή την επιθυμία, τη ζούσε βαθιά με όλη εκείνη την πτωχεία που αποτελούσε έκφραση της ψυχής της, την πτωχεία τω πνεύματι που συνιστούσε η αφάνειά της, με όλη εκείνη την παραίτηση από κάθε αυτοεπιβεβαίωση, με την αποταγή εκείνη που της επέτρεπε να δέχεται τον λόγο και να συναινεί, και έτσι να προετοιμάζεται για την υπέρτατη συγκατάθεση που θα έδινε την ημέρα τού Ευαγγελισμού.

Ταυτόχρονα όμως η εορτή αυτή μας επιτρέπει να εισέλθουμε κι εμείς οι ίδιοι στο μυστήριο αυτό της Θεοτόκου, να μετάσχουμε σ' αυτό, και έτσι να προετοιμαστούμε μαζί της για τα Χριστούγεννα, για τη Γέννηση του Χριστού. Οφείλουμε να κάνουμε ακριβώς όπως κι αυτή, να εισέλθουμε στον ναό, μέσα σ' αυτή την ιερή έρημο των Γραφών, μακριά από όλες τις μέριμνες και όλες τις έγνοιες τού κόσμου.

Ασφαλώς, δεν γίνεται να μη σκεπτόμαστε τα γήινα· πρέπει να ασχοληθούμε και με αυτά σε κάποιο βαθμό, αναλόγως των καθηκόντων και των ρόλων που οφείλουμε να ασκούμε μέσα στην κοινότητά μας. Δεν πρέπει, όμως, η σκέψη μας να είναι ανήσυχη και ταραγμένη.

Όλα αυτά, η μέριμνα, η ανησυχία, ο πανικός, είναι που εμποδίζουν την εσωτερική προσοχή η οποία μας προετοιμάζει για την έλευση του Χριστού. Οι ασχολίες μας δεν αποτελούν εμπόδιο, με την προϋπόθεση όμως ότι δεν μεταβάλλονται σε αγωνιώδεις μέριμνες.

Όλες τις σκέψεις μας, όλες τις εσωτερικές μας στάσεις πρέπει να τις ζωογονεί η πίστη και η εμπιστοσύνη στον Θεό· αυτή θα μας επιτρέψει και να ασχολούμαστε με τα καθήκοντα στα οποία πρέπει να αφιερώσουμε χρόνο, τα απαραίτητα έργα μας, και ταυτόχρονα να τα επιτελούμε χωρίς ανησυχία,

χωρίς ταραχή, χωρίς αυτό να μας αναστατώνει, χωρίς να γίνεται εμπόδιο στην εσωτερική αυτή προσοχή, η οποία είναι τόσο ουσιώδης, το ουσιώδες της μοναστικής μας ζωής.

Ναι, έτσι οφείλουμε να εισερχόμαστε στον ναό της καρδιάς μας, για να γίνεται αυτή όλο και περισσότερο ναός τού Κυρίου. Εισέρχομαι στον ναό της καρδιάς δεν σημαίνει μόνο να αποφεύγω την εσωτερική ανησυχία, αλλά -και από αυτό πρέπει να αρχίσουμε- να αποφεύγω ό,τι είναι περιέργεια, ό,τι είναι περισπασμός, ό,τι χαρακτηρίζεται από απληστία να δω, να αγγίξω, να ακούσω και να γευθώ τα εξωτερικά πράγματα. Να τα αποφεύγω, για να μπορώ να είμαι προσεκτικός στην εσωτερική παρουσία του Κυρίου, στην κίνηση αυτή της καρδιάς μου που με φέρνει προς Αυτόν ο Οποίος βρίσκεται στα βάθη της, επειδή το Άγιο Πνεύμα Τον έχει εγγράψει εκεί. Και ο Οποίος μας διαφεύγει, στον βαθμό που γινόμαστε υπερβολικά εξωστρεφείς.

Ναι, στη διάρκεια της προπαρασκευαστικής αυτής περιόδου για τα Χριστούγεννα, το σημαντικό δεν είναι η νηστεία· πρέπει ασφαλώς να συνδυάζεται, αλλά μόνο για να βοηθά να μετέχει και το σώμα μας, ολόκληρο το είναι μας, στην εσωτερική αυτή στάση, η οποία είναι και το ουσιώδες.

Ναι, αυτές τις ευλογημένες μέρες ας είμαστε προσεχτικοί στο να μπαίνουμε έτσι στον ναό αυτό της καρδιάς μας, στην ιερή αυτή έρημο, θα μπορούσα να πω, χωριζόμενοι από όλα όσα είναι του κόσμου, με την κακή έννοια της λέξης. Με τον τρόπο αυτό θα καθοδηγούμαστε πράγματι από το εσωτερικό φως τού Κυρίου προς συνάντησή Του, την οποία θα εορτάσουμε τα Χριστούγεννα. «Εν τω φωτί σου οψόμεθα φως» (Ψαλμ. λε' [35] 10).

Αυτώ η δόξα, συν τω αϊδίω Αυτού Πατρί και τω Παναγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: (Από το βιβλίο «Είσοδος στο Μυστήριο των Μυστηρίων», Εκδόσεις Έαρ)

*“Τό Πνεύμα Σου, τό αγαθόν, οδηγήσει με, εν Γή ευθεία.
Αλληλούια.”*

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ **3:30 - 4:30 μ.μ.** για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: **22432401** (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις **7:00-11:00 π.μ.** και **3:30 - 5:30 μ.μ.** καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποσταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής (**22459760, 22459763**) (**7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ.** καθημερινά).
3. Στις **14 Νοεμβρίου**, η ώρα **8:30 μ.μ.** θα έχουμε **αγρυπνία**.
4. Από τις **15 Νοεμβρίου** μέχρι και τα Χριστούγεννα θα τελούνται καθημερινά στην ενορία μας Εσπερινός, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, καθ' ότι **Σαρανταλείτουργο**.
5. Από τις **15 Νοεμβρίου** μέχρι και τις **24 Δεκεμβρίου** τηρείται η **νηστεία των Χριστουγέννων**.
6. Στη νηστεία αυτής της περιόδου, **κατάλυση σε ψάρι** γίνεται καθημερινώς, πλην Τετάρτης και Παρασκευής, μέχρι και τις 12 του μηνός Δεκεμβρίου.

Περιοδικό “Χαίρε” ● Αρ. τ. 23 ● Νοέμβριος, 2025

Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760

Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία

Email: inpanayiashev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο και σκίτσα: Μαρία Χρίστου

Εκτύπωση: Τυπογραφεία “Γαλαξίας” λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλονριώτισσας*